

Arrest

**nr. 66 752 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die van Pakistaanse nationaliteit verklaart te zijn, treedt op 28 december 2007 in Pakistan in het huwelijk met N.B.S., van Nederlandse nationaliteit.

N.B.S., de echtgenote van verzoeker, dient op 18 juni 2008 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-burger.

Op 12 november 2008 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 februari 2009 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging om zich bij zijn echtgenote te voegen.

Dit visum wordt aan verzoeker verleend en hij komt België binnen op 2 april 2010.

Op 18 mei 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 februari 2011 wordt een verslag van samenwoning opgesteld door de lokale politie van Zelzate. In dit verslag wordt vermeld dat het koppel drie maal niet werd aangetroffen en één maal wel, nadat een telefonische afspraak werd gemaakt. Er wordt tevens in vermeld dat de overbuur verklaarde dat het koppel een verblijfplaats in Nederland heeft.

Een verslag van de lokale politie van Zelzate van 1 maart 2011 maakt melding van ochtendlijke bezoeken van 10 februari tot en met 17 februari 2011, twee avondbezoeken op 17 februari en 22 februari en een bezoek overdag op 1 maart 2011. Telkens werd er niemand aangetroffen. De eigenaar van de woning verklaarde dat er zelden beweging is en dat er elke week iemand komt, dat de echtgenote van verzoeker de huur eventueel had willen opzeggen omdat ze een sociale woning zou kunnen krijgen in Terneuzen (Nederland) maar dat ze dit nog even wilde uitstellen.

Op 11 april 2011 worden verzoeker en zijn echtgenote ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

Op 6 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S. A. S., geboren te C. op 08.12.1985, van Pakistaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater §1,2° van de wet van 15.12.1980: zowel de echtgenote als betrokkene zelf werden op 11.04.2011 van ambtswege afgevoerd uit het Rijksregister.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker zijn verblijf op basis van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd,

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Dat de motivering in de beslissing luidt:

Artikel 42quater §1,2° van de wet va, 15.12.1980: zowel de echtgenote als betrokkene zelf werden op 11.04.2011 van ambtswege afgevoerd uit het Rijksregister

Dat verzoeker eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken.

Dat de gemeentelijke diensten hem en zijn echtgenote ambtshalve hebben afgeschreven.

Dat zij dit te weten zijn gekomen en onmiddellijk melding hebben gemaakt bij de gemeente.

Op 02.05.2011 is er dan ook een bijwerking gebeurd van de hoofdverblijfplaats

Op 04.05.2011 heeft de echtgenote van verzoeker een e-mail verstuurd naar DVZ om melding te maken van een fout die gemaakt is door de bevoegde gemeentediensten.

Op 06.05.2011 heeft DVZ een beslissing genomen: beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat dit dus betekent dat DVZ een beslissing heeft genomen gebaseerd op foutieve informatie terwijl zij door de echtgenoten zelf in kennis werden gesteld van de correcte informatie.

Immers zowel de gemeentelijke diensten als de echtgenote van verzoeker hebben een rechtzetting doorgevoerd.

Op 02,05,2011 heeft de gemeente de hoofdverblijfplaats bij gewerkt.

Dat dit dus betekent dat DVZ op 06.05.2011 een beslissing heeft genomen gebaseerd op foutieve informatie.

Verzoekers kunnen verschillende documenten voorleggen om aan te tonen dat ze wel degelijk op het opgegeven adres verblijven.

Immers de echtgenote van verzoeker werkt full time. Zij voegt dan ook haar loonbrieven in bijlage. Hoe kan ze dan full time blijven werken??

Verzoeker gaat naar school en is dus overdag niet thuis.

In het weekend gaan ze naar hun ouders in Nederland en keren maandag morgen terug naar België,

Dat dit dus betekent dat zij in het weekend niet aanwezig zijn in hun appartement wel in de loop van de week steeds kunnen worden aangetroffen.

Dat gelet op het voorgaande de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken niet redelijk te verantwoorden is.

Dat hij ondertussen ook gans de tijd in België verblijft en steeds op het zelfde adres heeft gewoond.

Dat dvz vervolgens is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en het dossier van verzoeker dan ook niet correct heeft beoordeeld waardoor hij onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en hij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. verzoeker zijn aanvraag draagt de beslissing niet en is niet redelijk te verantwoorden.

De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. het verblijf van verzoeker maar staft zijn beweringen niet aan de hand van correcte gegevens.

Immers DVZ verklaart dat zowel de echtgenote als betrokkene zelf werden op 11.04.2011 van ambtshalve afgevoerd uit het Rijksregister,

Werd er na 11.04.2011 nog een bijkomend onderzoek verricht?

Waarom heeft DVZ geen rekening gehouden met de mail van verzoeker dd. 04.05.2011?

Waarom werd niet op het moment van het nemen van de beslissing rekening gehouden met de huidige feiten én de stukken aanwezig in het dossier?

Immers dan had men kunnen vaststellen dat dit een fout was gemaakt door de gemeentelijke diensten!

Bovendien betalen verzoeker 580 euro huur per maand. Ze zouden toch niet zomaar 580 euro huur betalen als ze er niet woonden??

DVZ dient dit minstens te motiveren!

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen zijn»

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit het uittreksel van het rijksregister van 22 juni 2011 dat bij de nota wordt gevoegd, blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote ambtshalve werden geschrapt op 11 april 2011 en dat er ondertussen geen rechtzetting door de gemeente gebeurd is. Verzoekers bewering mist dan ook elke grondslag.

Inzake de e-mail van 4 mei 2011 stelt de verwerende partij dat deze op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet in het dossier aanwezig was. Uit deze e-mail kan niet worden afgeleid wanneer hij effectief werd verstuurd en deze e-mail maakt geenszins melding van een fout van de gemeente maar betreft enkel de kennisgeving van het feit dat verzoeker of zijn echtgenote niet akkoord gaat met de ambtshalve schrapping. De verwerende partij meent dan ook dat verzoeker een loopje neemt met de werkelijkheid.

De verwerende partij wijst er tevens op dat een ambtshalve schrapping behoort tot de bevoegdheid van de gemeentelijke autoriteiten, zodat verzoeker zich diende te richten tot de gemeente als hij in dat verband klachten had. Telkens wanneer de hoofdverblijfplaats wordt gewijzigd, dient dit aan de bevolkingsdienst van de gemeente van de hoofdverblijfplaats te worden gemeld. Indien de afwezigheid

van de hoofdverblijfplaats vastgesteld wordt zonder dat de nieuwe hoofdverblijfplaats wordt ontdekt, loopt men het risico dat het college van burgemeester en schepenen beslist om de persoon in kwestie te schrappen uit de bevolkingsregisters. Verzoeker werd, net als zijn echtgenote, bij besluit van de gemeente geschrapt omdat werd vastgesteld dat hij niet meer op de door hem aangegeven hoofdverblijfplaats verbleef en hij nergens anders in het Rijk geregistreerd bleek te zijn.

Dit geschiedde na grondig onderzoek: uit het administratief dossier blijkt dat veelvuldige woonstcontroles werden uitgevoerd door de politie, deze controles werden uitgevoerd zowel in het weekend als in de week, 's morgens en 's avonds, zodat verzoekers bewering dat hij in de loop van de week steeds zou kunnen worden aangetroffen, elke grondslag mist.

De verwerende partij merkt nog op dat een ambtshalve schrapping een vermoeden van vertrek uit het Rijk doet ontstaan, zoals blijkt uit artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Daarin wordt vermeld dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Bij gebreke aan bewijs van het tegendeel kon de verwerende partij desgevallend alleszins toepassing maken van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker maakt niet ernstig aannemelijk dat de thans bestreden beslissing werd genomen op basis van foutieve informatie.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker en zijn echtgenote op 11 april 2011 van ambtswege werden afgevoerd uit het Rijksregister. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° (...);

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° (...)

4° (...)
5° (...)
(...)." "

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen als familielid van een burger van de Unie. Tevens blijkt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote op 11 april 2011 ambtshalve zijn geschrapt uit het bevolkingsregister. Deze beslissing tot ambtshalve schrapping werd genomen door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zelzate, waar verzoeker en zijn echtgenote tot dan toe waren ingeschreven. Deze beslissing werd genomen op basis van informatie verschaft door de lokale politie van Zelzate: een verslag van gezamenlijke samenwoning van 8 februari 2011 en een verslag van 1 maart 2011.

Het verslag van samenwoning van 8 februari 2011 vermeldt dat het koppel drie maal niet werd aangetroffen en één maal wel, nadat een telefonische afspraak werd gemaakt. Er wordt tevens in vermeld dat de overbuur verklaarde dat het koppel een verblijfplaats in Nederland heeft.

Het verslag van 1 maart 2011 maakt melding van ochtendlijke bezoeken van 10 februari tot en met 17 februari 2011, twee avondbezoeken op 17 februari en 22 februari 2011 en een bezoek overdag op 1 maart 2011. Telkens werd er niemand aangetroffen. De eigenaar van de woning verklaarde dat er zelden beweging is en dat er elke week iemand komt, dat de echtgenote van verzoeker de huur eventueel had willen opzeggen omdat ze een sociale woning zou kunnen krijgen in Terneuzen (Nederland) maar dat ze dit nog even wilde uitstellen.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat zowel verzoeker als zijn echtgenote zijn afgevoerd uit het Rijksregister, vindt derhalve steun in het dossier.

Verzoeker had zijn verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, verkregen in functie van zijn echtgenote van Nederlandse nationaliteit, burger van de Unie. Nu ook verzoekers echtgenote ambtshalve werd geschrapt uit de bevolkingsregisters, kon er derhalve toepassing worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, dat vermeldt dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijf van het familielid van een burger van de Unie (verzoeker), wanneer de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben (*in casu* verzoekers echtgenote), vertrekt uit het Rijk. Verzoekers echtgenote heeft door de ambtshalve schrapping immers geen vaste verblijfplaats meer in België.

2.1.3.2. In het middel voert verzoeker aan dat de gemeente een fout heeft gemaakt, dat verzoeker en zijn echtgenote dit hebben gemeld en dat er dan ook een bijwerking is gebeurd op 2 mei 2011. Op 4 mei 2011 heeft verzoekers echtgenote dan een e-mail naar de Dienst Vreemdelingenzaken gestuurd om melding te maken van de fout van de gemeentediensten. In de bestreden beslissing werd echter geen rekening gehouden met deze e-mail en met het feit dat de gemeente een fout had gemaakt, zodat er sprake is van een motiveringsgebrek en de beslissing steunt op foutieve informatie.

De bewering van verzoeker dat de gemeente een fout heeft gemaakt en die vervolgens heeft rechtgezet, is een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. In het administratief dossier bevindt zich een uittreksel *d.d.* 28 april 2011 uit de beraadslagingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zelzate van 11 april 2011. Daarin verklaart het college zich akkoord met het voorstel van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 4 april 2011 om verzoeker en zijn echtgenote ambtshalve te schrappen. De gemeente deelt dit op 2 mei 2011 mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met de twee politieverlagen.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de gemeente op deze beslissing teruggekomen is.

Integendeel, in het "*getuigschrift van woonst*" van 8 juni 2011 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoeker nog steeds ambtshalve staat afgeschreven en dit sedert 11 april 2011. Daargelaten de vraag in welke mate met dit stuk, dat dateert van na de bestreden beslissing, rekening kan worden gehouden, wordt opgemerkt dat dit door verzoeker voorgelegde stuk alleszins de bestreden beslissing eerder bevestigt dan tegenspreekt.

De e-mail van 4 mei 2011 bevindt zich niet in het dossier, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt daarnaast vast dat deze niet ondertekende e-mail die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, in de tekst de datum 4 mei 2011

vermeldt, maar dat niet kan uitgemaakt worden op welke datum hij werkelijk werd verzonden. Evenmin kan uitgemaakt worden naar welk e-mailadres hij werd verzonden. De e-mail zelf is gericht tot het ministerie van Binnenlandse Zaken, Koloniënstraat 11 te 1000 Brussel en betreft een uiteenzetting dat de echtgenote van verzoeker niet akkoord gaat met de schrapping en dat zij hierbij een "bezwaarschrift" indient. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker naar school gaat en dat zijn echtgenote full time werkt en dat ze in het weekend bij hun ouders in Nederland verblijven.

Deze e-mail, waarvan het versturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken niet wordt aangetoond, kan dus niet beschouwd worden als een bewijs dat er een fout zou zijn gemaakt inzake de schrapping van verzoeker en zijn echtgenote.

De beweringen van verzoeker dat er een fout is die de gemeente zou hebben rechtgezet en dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte werd gesteld, steunt niet op de stukken van het administratief dossier en is niet steekhoudend.

2.1.3.3. Verzoeker voert aan dat hij verschillende documenten kan voorleggen om aan te tonen dat hij en zijn echtgenote wel degelijk op het opgegeven adres verblijven. Hij legt in dit verband volgende stukken voor: loonafrekeningen van verzoeker waarop verzoekers adres in Zelzate wordt vermeld voor de periode augustus - september 2010, december 2010 en januari 2011; loonbrieven van zijn echtgenote waarop het adres in Zelzate wordt vermeld voor de periode 25 – 30 april 2011, mei 2011 en 1 – 5 juni 2011; een inschrijvingsbewijs van verzoeker bij de VDAB van 1 april 2011 waarop het adres in Zelzate wordt vermeld; rekeningsuittreksels en een huurcontract afgesloten op 27 april 2009 tussen verhuurders en verzoekers echtgenote voor het adres in Zelzate.

De Raad merkt op dat de omstandigheid dat verzoeker en zijn echtgenote briefwisseling ontvingen op dit adres, dat verzoeker dit adres opgaf aan de VDAB en dat er een huurcontract bestaat voor dit adres waarvoor verzoeker en zijn echtgenote huur betalen, eventueel wel een aanwijzing kan zijn dat zij dit adres gebruiken of gebruikt hebben maar geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers op 11 april 2011 ambtshalve werden geschraapt en aan de vaststellingen van de lokale politie van Zelzate.

Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat het verslag van samenwonen van 8 februari 2011 vermeldt dat het koppel drie maal niet werd aangetroffen en één maal wel, nadat een telefonische afspraak werd gemaakt. Er wordt tevens in vermeld dat de overbuur verklaarde dat het koppel een verblijfplaats in Nederland heeft. Het verslag van 1 maart 2011 maakt melding van ochtendlijke bezoeken van 10 februari tot en met 17 februari 2011, twee avondbezoeken op 17 februari en 22 februari 2011 en een bezoek overdag op 1 maart 2011. Telkens werd er niemand aangetroffen. Er wordt tevens in vermeld dat de eigenaar van de woning verklaarde dat er zelden beweging is en dat er elke week iemand komt, dat de echtgenote van verzoeker de huur eventueel had willen opzeggen omdat ze een sociale woning zou kunnen krijgen in Terneuzen (Nederland) maar dat ze dit nog even wilde uitstellen.

De stukken die verzoeker voorlegt, kunnen bijgevolg niet aantonen dat verzoeker en zijn echtgenote wel op dit adres verbleven en ten onrechte zouden zijn afgeschreven.

2.1.3.4. De vaststelling in de bestreden beslissing steunt op de stukken van het administratief dossier. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugelijke en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen.

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voort de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin dient het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe. Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Zijn echtgenote heeft verblijfsrecht en kan dus steeds hier verblijven en wonen.

Maar zijn verblijfsrecht wordt beëindigd, op basis van foutieve informatie, dit betekent dus dat hij het land moet verlaten ook al woont zijn echtgenote nog steeds in België?

Dit is een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar haar land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn echtgenote die hier een recht op verblijf heeft.

De beslissing, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.

In casu is de verwijdering van verzoeker uit het land waar zijn echtgenote woont, niet te rijmen met de bescherming van zijn gezinsleven en privéleven.

De beslissing zoals door DVZ genomen is niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor hem en zijn echtgenote zal teweegbrengen.

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker stelt dat zijn echtgenote verblijfsrecht heeft in België en hier kan verblijven of wonen. Verzoekers echtgenote werd echter eveneens ambtelijk geschrapt op 11 april 2011 door het college van burgemeester en schepenen van de Zelzate. De verwerende partij voegt een uittreksel uit het rijksregister bij van 22 juni 2011 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote nog steeds geschrapt zijn.

Ook ten aanzien van verzoekers echtgenote bestaat dus een vermoeden van vertrek uit het Rijk, tot bewijs van het tegendeel. Aangezien rechtmatig mag worden vermoed dat tevens de echtgenote van verzoeker haar hoofdverblijfplaats niet in België heeft, lijkt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet aan de orde, minstens hypothetisch.

2.2.3. Verzoeker put de schending van artikel 8 van het EVRM uit het feit dat hij zijn verblijfsrecht in België verliest en dat zijn echtgenote nog steeds een verblijfsrecht in België heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekers uitgangspunt verkeerd is. Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat verzoekers echtgenote eveneens van ambtswege werd geschrapt, zodat zij momenteel niet meer ingeschreven is in België. Verzoeker legt het bewijs van het tegendeel niet voor.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota verwijst naar artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat bepaalt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur (*in casu* verzoekers echtgenote, burger van de Unie) wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Verzoeker legt geen bewijs voor waaruit zou blijken dat zijn echtgenote op datum van de bestreden beslissing opnieuw was ingeschreven in België, of dat zij heden ten dage opnieuw zou zijn ingeschreven.

Nu verzoekers echtgenote niet meer is ingeschreven in België en wordt verondersteld het land te hebben verlaten, kan verzoeker zich niet op een schending van artikel 8 van het EVRM beroepen die zou voortvloeien uit de scheiding van zijn echtgenote als gevolg van het feit dat hij het Belgische grondgebied dient te verlaten.

Verzoeker geeft, buiten de scheiding van zijn echtgenote waarvan hij onterecht stelt dat ze in België verblijft, geen andere uiteenzetting waarom de bestreden beslissing in zijn hoofde een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

Gelet op dit enige en foutieve uitgangspunt van verzoeker, kan de schending van artikel 8 van het EVRM zoals verzoeker die in het middel uiteenzet, niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET